

jan-nen zijn, maar Bouman heb ik nog nergens aangetroffen. Bent u daar nu altijd mee tevreden geweest, juffrouw van Hoorn?

— Nee, dat niet. Maar om mijn advies werd niet gegeven.

— Niet? Maar u kent door uw langjarigen werkkring de school en haar behoeften toch zeker? Daar zullen wij nog wel eens over spreken op de schoolvergadering.

— We hebben nooit schoolvergadering, meneer Roobeek, zei de juffrouw mat....

Ze stonden even zwijgend bijeen; hij lang en slank in een donker gekleed pak, de arm waarmee hij haar sierlijk het boekje had toegezwaid, nog gestrekt, zij klein, de handen onder haar zwart lusteren schort..

De kinderen werkten rustig door, racend om hun sommetjes vlug gereed te hebben.

— Ziet u wel, hoe zoet ze zijn? vroeg Mien.

— Werkelijk, u hebt er alle eer van, juffrouw. De mijne zijn nog wat rumoerig en kijken me wat al te veel naar de lucht.

— Toe, komt u eens even naar hun werk kijken. Dat vinden ze zoo prettig en 't is zoo'n aansporing.

Roobeek kwam met haar de gangpaden in stappen. Hij moest zich ver naar voren buigen, om de spits-gegrifte cijfertjes te onderscheiden.

— Keurig, keurig! prees hij hier en daar.

Juffrouw van Hoorn was een en al opwindig. Ze liep naar haar jongens-afdeeling en kwam gediensig met een paar leien aandrigen.

— Moet u dit eens zien, meester! praalde zij, de fijn-bekriebelde leien optillend naar zijn gezicht.

— Prachtig, prachtig! zei hij. — Trouwens u schrijft zelf ook keurig, juffrouw! complimenteerde hij, met een hoofdknikje naar het bord, waarop haar sommetjes gekrijt stonden....

De onderwijzeres bracht haastig de leien naar de eigenaars, om haar verwarring te verbergen.... Ze genoot volop, en toen Roobeek een paar kinderen over 't hoofd streelde, zonde een groote voldoening door

haar ziel en ze liep met stralende oogen achter hem aan, bedrijvig en bemoederend tot haar kinders als een kloek met kuikens.

— U hebt daar een heel aardig troepje; heel vriendelijk van u, om mij eens uit te noodigen. Dank u wel....

Toen ze weer op haar kruk zat, stil in zich zelve verscholen, als een kind in de schemering dat met zalige oogen naar een sprookje luistert, zong zijn stem nog in haar na. Als een zacht-schuimende, mousseerende drank van prikkelende geurigheid, was zijn charme haar lijf binnen gevloeid en zij popelde van opgewonden verrukking....

Haar kleuters werkten gedwee, zonder een enkele oproerigheid en het geluid der piepend voortschuivende griffels was een wonderlijk tevreden stemmende muziek in haar ooren, primitief als het gesjirp van krekels.... Alles aan haar lijf gestrakt tot fijne gespannenheid, beluisterde ze de klanken, die overwaaiden uit het lokaal van haar buurman.... Soms was het de teedere zinging van zijn zachte stem, gedempt van timbre, of er een fijn-bronzen klok sloeg onder een stolp.... Ook kwamen er kleine kinderkreten aandrijven, los en verstrooid, of vlaagde er ineens een klater van luid lachen tot haar door.... Dan kon ze nauw haar nieuwsgierigheid bedwingen, om voor de ruit in de tusschendeur te gaan staan zien, waarom zijn bengels pret hadden. Ze fantaseerde, dat hij een kluchtig gezicht trok, of een ondeugendheidje zeide met dat sympathieke, ernstige gezicht....

....Wat een beschaafd en fijn mensch.... Wat zou hij zich ergeren aan boerenharken als De Wit.... Er was ineens een andere toon in school en voor de anderen voelde ze zich niet bang meer.... Roobeek zou hun lompheid wel temperen.... Ze zouden natuurlijk niets durven, waar hij bij was, met zijn fijne manieren en zijn beleefd en verzorgd spreken.... Voor hem was zij een dame, iemand van andere structuur dan een man, en voor de andere onderwijzers, Walstee en De Wit, en voor Blauwhuis, die nu